

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL A.A. SKUNDO**

2026 m. kovo 5 d. Nr. S-2026/40 (7-2026/8)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos pirmininkės Vilmos Vildžiūnaitės, narių Gvidos Ivanauskienės, Kristinos Jakštienės, Raimondos Juodkaitės (pranešėja) ir Jurgitos Narkevičiūtės, išnagrinėjo A.A. (toliau – Pareiškėjas) 2026-01-07 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2026-01-07 sprendimo Grąžinti (įskaityti) akcizus Nr. 331-5063 (toliau – Sprendimas, skundžiamas sprendimas). 2026-01-27 Komisijos posėdyje Pareiškėjas ir Inspekcijos atstovas B.B. dalyvavo nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė:

Pareiškėjas prašo Komisijos panaikinti Sprendimą, pripažinti, kad 7 055 Eur akcizų suma sumokėta be teisinio pagrindo, įpareigoti Inspekciją grąžinti Pareiškėjui 7 055 Eur akcizų permoką.

Pareiškėjas nurodo, jog 2025-01-09 buvo sulaikytos elektroninės cigaretės (toliau – ir prekės) ir perduotos saugojimui teisėsaugos institucijoms. Minėtos prekės nebuvo realizuotos, nepateko į civilinę apyvartą ir vėliau buvo konfiskuotos bei sunaikintos. Pareiškėjas 2025-07-09 pateikė formą FR0630A ir sumokėjo 7 055 Eur akcizų mokestį. Akcizų deklaracija buvo pateikta po prekių sulaikymo, neturint realios galimybės jomis disponuoti. Skundžiamu sprendimu konstatuota, kad akcizų prievolė atsirado pagal Akcizų įstatymo 62 straipsnio 1 dalies 4 punktą ir atsisakyta grąžinti sumokėtą mokestį.

Pareiškėjo vertinimu, mokesčių administratorius netinkamai taiko Akcizų įstatymo 62 straipsnio 1 dalies 4 punkto nuostatas. Akcentuoja, kad neturėjo faktinės galimybės realizuoti ar naudoti prekių. Teigia, jog pagal nuoseklią teismų praktiką (Komisijos pastaba – skunde praktika nedetalizuojama) vien tik prekių laikymas, kai jos sulaikomos ir konfiskuojamos, negali būti prilyginamas akcizų objektui, jeigu prekės nepatenka į rinką.

Akcizų prievolė pagal Akcizų įstatymą atsiranda tik esant realiam akcizais apmokestinamų prekių disponavimui ar pateikimui į apyvartą. Šuo atveju, prekės buvo sulaikytos dar iki bet kokių veiksmų, vėliau konfiskuotos ir sunaikintos, jokios ekonominės naudos nebuvo gauta. Todėl objektyviai neatsirado apmokestinimo faktas, o mokestis buvo sumokėtas be teisinio pagrindo.

Pareiškėjas teigia, jog deklaracija pateikta klaidingai, siekiant išvengti neaiškumų. FR0630A deklaracija buvo pateikta ne kaip savanoriškas mokestinės prievolės vykdymas, o dėl klaidingo situacijos vertinimo ir siekiant bendradarbiauti su institucijomis. Pagal Mokesčių

administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 87 straipsnį, be teisinio pagrindo sumokėtos mokesčių sumos laikomos permoka ir turi būti gražinamos.

Pažymi, kad konfiskavimas ir sunaikinimas panaikina akcizų tikslą. Akcizai yra vartojimo mokestis. Kai prekės nebuvo vartotos, parduotos, panaudotos, o sunaikintos valstybės sprendimu, akcizų taikymas praranda savo esmę ir tampa sankcija, o ne mokesčiu, kas prieštarauja mokesčių teisės principams.

Inspekcija skundžiamame sprendime dėl 7 055 Eur akcizų negražinimo (neįskaitymo) nurodo, kad negražinimo pagrindas – kitos priežastys. Tačiau pateikia papildomus motyvus, t. y. nurodo, jog 7 055 Eur suma negražinama, neįskaitoma (2 055 Eur negražinama, 5 000 Eur neįskaitoma), nes pagal Akcizų įstatymo 62 straipsnio 1 dalies 4 punktą atsirado prievolė mokėti akcizą fiziniam asmeniui atgabenus 11 198 Ltr elektroninių cigarečių skysčio (tarif. grupė 360). Šis produktas buvo asmens atgabentas (laikytas), pažeidžiant Ūkio ministro 2004-05-26 įsakymu Nr. 4-200 patvirtintų „Fiziniam asmenims taikomų alkoholio produktų ir tabako gaminių gabenimo ir laikymo Lietuvos Respublikos teritorijoje taisyklių“ 3.1 punktą.

Komisija k o n s t a t u o j a:

Pareiškėjo skundas iš dalies tenkintinas, Inspekcijos sprendimas naikintinas ir Pareiškėjo prašymas perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Ginčas tarp šalių vyksta dėl to ar Inspekcija pagrįstai skundžiamu sprendimu atsisakė gražinti / įskaityti Pareiškėjo prašomą 7 055 Eur akcizų sumą. Pareiškėjas su tokiu mokesčių administratoriaus Sprendimu nesutinka ir skunde nurodytų, pirmiau šiame sprendime pateiktų motyvų pagrindu Komisijos prašo panaikinti Sprendimą, pripažinti, kad 7 055 Eur akcizų suma sumokėta be teisinio pagrindo, įpareigoti Inspekciją gražinti 7 055 Eur akcizų permoką.

Kaip minėta pirmiau, Inspekcija skundžiamame sprendime nurodo, jog 7 055 Eur suma negražinama, neįskaitoma (2 055 Eur negražinama, 5 000 Eur neįskaitoma), nes pagal Akcizų įstatymo 62 straipsnio 1 dalies 4 punktą atsirado prievolė mokėti akcizą fiziniam asmeniui atgabenus 11 198 Ltr elektroninių cigarečių skysčio (tarif. grupė 360). Šis produktas buvo asmens atgabentas (laikytas), pažeidžiant Ūkio ministro 2004-05-26 įsakymu Nr. 4-200 patvirtintų „Fiziniam asmenims taikomų alkoholio produktų ir tabako gaminių gabenimo ir laikymo Lietuvos Respublikos teritorijoje taisyklių“ 3.1 punktą.

Iš bylos medžiagos matyti, jog pagal paties Pareiškėjo 2025-07-09 pateiktą Asmens akcizų deklaraciją FR0630, kurioje deklaruota 11 198 Ltr elektroninių cigarečių skysčio (tarifinės grupės kodas 360), už laikotarpį nuo 2025-01-01 iki 2025-01-31 suformuota mokėtina 7 055 Eur akcizų prievolė, kuri turėjo būti įvykdyta 2025-02-17. Pareiškėjas akcizų nepriemoką sumokėjo 2025-09-09.

MAĮ 66 ir 73 straipsniuose įtvirtinta, jog mokesčio deklaravimas ir apskaičiavimas bei deklaracijos pateikimas yra savarankiškas mokesčio mokėtojo veiksmas, todėl šio veiksmo negali atlikti mokesčių administratorius (išskyrus nustatytas išimtis), o deklaracijos pateikimas sukelia pasekmes pačiam mokesčių mokėtojui (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2013-06-11 nutartis adm. byloje Nr. A-602-799/2013).

Skunde Komisijai, Pareiškėjas teigia, jog deklaracija pateikta klaidingai, siekiant išvengti neaiškumų. Deklaracija buvo pateikta ne kaip savanoriškas mokestinės prievolės vykdymas, o dėl klaidingo situacijos vertinimo ir siekiant bendradarbiauti su institucijomis. Pagal MAĮ 87 straipsnį, be teisinio pagrindo sumokėtos mokesčių sumos laikomos permoka ir turi būti gražinamos. Akcentuoja, kad neturėjo faktinės galimybės realizuoti ar naudoti prekių, prekių konfiskavimas ir sunaikinimas panaikina akcizų tikslą. Teigia, jog pagal nuoseklią teismų

praktiką vien tik laikymas, kai prekės sulaikomos ir konfiskuojamos, negali būti prilyginamas akcizų objektui, jeigu prekės nepatenka į rinką.

Komisijos vertinimu, nepaisant fakto, jog akcizų deklaraciją pateikė pats Pareiškėjas, kuris vis dar gali, nepažeisdamas MAĮ 68 straipsnio 1 dalyje nustatyto einamųjų ir trejų praėjusių kalendorinių metų senaties termino, patikslinti akcizų deklaraciją, Inspekcija, gavusi 2025-12-08 Prašymą gražinti akcizus, kuriame detalizuotas prašymo pagrindas, privalėjo šį prašymą išsamiai išnagrinėti, skundžiamame sprendime nurodant tiek teisinį, tiek faktinį pagrindą, motyvus, kuriais grindžiamas Sprendimas.

Komisija pažymi, kad mokestinių ginčų nagrinėjimo praktikoje ne kartą yra akcentuota, jog mokesčių administratoriaus įformintiems sprendimams yra keliami ir Viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAĮ) nustatyti reikalavimai. Šiuo atveju Inspekcijos Sprendimas turi atitikti VAĮ 10 straipsnyje įtvirtintiems viešojo administravimo subjekto priimto sprendimo turiniui keliamiems reikalavimams: administraciniame sprendime turi būti nurodytas sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės (5 dalies 5 punktas), administracinio sprendimo motyvai (5 dalies 6 punktas), taip pat ir šio įstatymo 3 straipsnyje įtvirtintiems viešojo administravimo principams: įstatymų viršenybės, išsamumo, objektyvumo. Remiantis LVAT praktika, suformuota aiškinant iki 2021-06-30 galiojusios redakcijos VAĮ 8 straipsnio (šio straipsnio nuostatos papildytos bei perkeltos į šiuo metu galiojančios VAĮ redakcijos 10 straipsnį) nuostatas, individualus administracinis aktas turi būti pagrįstas objektyviais duomenimis (faktais) ir teisės aktų normomis. Akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi, priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (LVAT 2010-08-24 sprendimas adm. byloje Nr. A-756-450/2010, 2010-11-05 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-15/2010, 2017-04-04 nutartis adm. byloje Nr. eA-425-556/2017 ir kt.). Taip pat viešojo administravimo subjektas privalo vadovautis objektyvumo principu, kuris reiškia, kad sprendimo priėmimas ir kiti oficialūs viešojo administravimo subjekto veiksmai turi būti nešališki ir objektyvūs, t. y. viešojo administravimo subjekto sprendimai turi atitikti tikrąsias faktines aplinkybes, kurios nustatomos, išsiaiškinus visas aplinkybes, turinčias reikšmės priimant sprendimą ir kritiškai, nešališkai vertinant įrodymus. Šis reglamentavimas suponuoja ir tai, kad mokesčių administratorius turi konkrečiais, aiškiais ir neiginčijamais įrodymais paremti savo sprendimus ir neturi būti jokių abejonių dėl sprendimo pagrįstumo ir teisėtumo.

Komisija taip pat pažymi, kad LVAT, aiškindamas MAĮ 32 straipsnio, nustatančio mokesčių administratoriaus pareigas, nuostatas, yra konstatavęs, kad mokesčių administratoriaus veikla privalo griežtai atitikti įstatymų reikalavimus, būti pagrįsta teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, tiesiogiai susieta su įstatymų pavestų funkcijų ir uždavinių įgyvendinimu (LVAT 2005-06-08 sprendimas adm. byloje Nr. A-04-685/05, 2007-02-09 sprendimas adm. byloje Nr. A-180-127-07, 2011-06-27 išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas adm. byloje Nr. A-556-1105-11). Pažymėtina, kad tinkamas motyvavimas apima ne tik tinkamą teisinio pagrindo nurodymą ir taikymą, bet ir reikalavimą priimame teisės akte nurodyti pagrindinius faktus (LVAT 2020-02-12 nutartis adm. byloje Nr. A-486-575/2020). Taip pat teismas ne kartą akcentavo, kad esminė individualaus administracinio akto pagrįstumo sąlyga – turi būti nustatytos ne pavienės faktinės aplinkybės, o juridinių faktų visetas, būtinas ir pakankamas teisės normai taikyti (LVAT 2012-07-20 sprendimas adm. byloje A-520-2294-12, 2012-08-03 nutartis adm. byloje Nr. A-444-2366-12, 2015-02-18 nutartis adm. byloje Nr. A-398-442/2015).

Kaip minėta pirmiau, Inspekcija 7 055 Eur akcizų negrąžinimo (neįskaitymo) priežasties teisiniu pagrindu nurodė Akcizų įstatymo 62 straipsnio 1 dalies 4 punktą, pažymint, kad prievolė mokėti akcizą fiziniam asmeniui atsirado atgabenus 11 198 Ltr elektroninių cigarečių skysčio (tarif. grupė 360) bei nurodžius, jog šis produktas buvo asmens atgabentas (laikytas), pažeidžiant Ūkio ministro 2004-05-26 įsakymu Nr. 4-200 patvirtintų „Fiziniams asmenims taikomų alkoholio produktų ir tabako gaminių gabenimo ir laikymo Lietuvos Respublikos teritorijoje taisyklių“ 3.1 punktą. Minėtoje įstatyminėje nuostatoje (Akcizų įstatymo 62 straipsnio 1 dalies 4 punkte) nurodyta, jog prievolė mokėti akcizus už šį elektroninių cigarečių skystį atsiranda, jeigu už jį akcizai nesumokėti: už verslo reikmėms Lietuvos Respublikoje įsigyjamą elektroninių cigarečių skystį.

Komisija, išnagrinėjusi Sprendimo turinį, vertina, kad skundžiamas Inspekcijos Sprendimas neatitinka minėtų VAĮ reikalavimų, kadangi jame nenurodytos išsamios faktinės aplinkybės, lėmusios Inspekcijos išvadą neįskaityti (negrąžinti) 7 055 Eur akcizų. Viena vertus mokesčių administratorius nurodo, jog Pareiškėjas atgabeno 11 198 Ltr elektroninių cigarečių skysčio, kita vertus grįsdamas šią išvadą norminiu teisės aktu nurodo, kad elektroninių cigarečių skystis įgytas Lietuvos Respublikoje verslo reikmėms. Sprendime apskritai neatsakyta į Pareiškėjo 2025-12-08 Prašyme grąžinti akcizus nurodytas aplinkybes. Paminėtina keletas iš jų, pavyzdžiui, Pareiškėjas buvo nurodęs: „Deklaraciją pateikiau geranoriškai, siekdamas išvengti nesusipratimų su institucijomis ir nežinodamas, kad: • akcizo prievolė tenka ne man, o asmeniui, kuris prekes pirmą kartą patiekė LR rinkai; • prekės jau buvo sulaikytos ir perduotos saugojimui, todėl deklaracija ir mokėjimas neturėjo teisinio pagrindo“.

Komisija, išanalizavusi bylos medžiagą ir susipažinusi su ginčo klausimu aktualia Lietuvos Aukščiausiojo Teismo (toliau – LAT) praktika dėl akcizų mokėjimo prievolės neteisėtai įvežtoms prekėms, taip pat pastebi, jog LAT išplėstinė septynių teisėjų kolegija 2026-01-06 nutartyje baudžiamojame byloje Nr. 2K-7-43-788/2026 pateikė išaiškinimą dėl akcizų mokėjimo prievolės neteisėtai įvežtoms prekėms.

Taigi, LAT pasisakė, jog teisinis pagrindas keisti ankstesnę teismų praktiką, dėl pareigos mokėti akcizus, atsirado nuo 2023-02-13, kai Lietuvos nacionalinėje teisėje įsiteisėjo nuostatos, perkeltos iš naujos 2019-12-19 Tarybos direktyvos (ES) 2020/262, kuria nustatoma bendroji akcizų tvarka. Nuo 2023-02-13 įsiteisėjo Akcizų įstatymo 9 straipsnio 2 dalies nauja redakcija, kurioje nustatyta, kad prievolė mokėti akcizus atsiranda ir už neteisėtai įvežamas akcizais apmokestinamas prekes, išskyrus atvejus, kai skola muitinei yra išnykusi pagal Sąjungos muitinės kodekso 124 straipsnio 1 dalies e, f, g ar k punktą. Šio įstatymo 61 straipsnio 2 dalyje taip pat naujai nustatyta, kad prievolė mokėti akcizus atsiranda ir už neteisėtai įvežamus kaitinamojo tabako produktus, išskyrus atvejus, kai skola muitinei yra išnykusi pagal Sąjungos muitinės kodekso 124 straipsnio 1 dalies e, f, g ar k punktą.

LAT nurodė: „12. Minėtos Akcizų įstatymo nuostatos priimtose derinant akcizų teisinį reguliavimą nacionalinėje teisėje su Direktyvos (ES) 2020/262 nuostatomis, pagal kurias neteisėtai įvežtų prekių, kurios realiai nebuvo pateiktos vartoti, konfiskavimas ir sunaikinimas pašalina ir teisinį apmokestinimo akcizais pagrindą. Šiame kontekste paminėtinos šios Direktyvos (ES) 2020/262 nuostatos:

12.1. Preambulės 8 pastraipoje nurodyta: „Kadangi akcizas yra prekių vartojimui nustatomas mokestis, neturėtų būti reikalaujama mokėti mokesčių už akcizais apmokestinamas prekes, kurios tam tikromis aplinkybėmis buvo visiškai sunaikintos arba yra negrįžtamai prarastos.“

12.2. 6 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad prievolė apskaičiuoti akcizus atsiranda išleidimo vartoti metu ir išleidimo vartoti valstybėje narėje.

12.3. 6 straipsnio 3 dalies d punkte nustatyta tiek bendra taisyklė, pagal kurią neteisėtas prekių įvežimas prilygsta jų išleidimui vartoti ir apmokestinimo akcizais pagrindui, tiek ir šios

taisyklės išimtis, t. y. kai skola muitinei yra išnykusi pagal Reglamento (ES) Nr. 952/2013 124 straipsnio 1 dalies e, f, g ar k punktą (primintina, kad minėtas e punktas nustato skolos muitinei išnykimo sąlygą, kai prekės konfiskuojamos arba kai jos sulaikomos ir tuo pat metu arba vėliau konfiskuojamos). Tokiu atveju valstybės narės gali savo nacionalinėje teisėje nustatyti sankcijas, atsižvelgdamos į akcizų skolos, kuri būtų susidariusi, dydį.

12.4. 6 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad šios direktyvos tikslais prekės laikomos visiškai sunaikintomis arba negrįžtamai prarastomis, jei jų negalima panaudoti kaip akcizais apmokestinamų prekių.

13. Paminėtų teisinio akcizų reguliavimo nuostatų visuma įtvirtina aiškumą dėl to, kad byloje, kuriose nagrinėjamos veikos, padarytos laikotarpiu nuo 2023-02-13 ir kuriose valstybės institucijų pastangomis buvo užkirstas kelias neteisėtai įvežtas akcizines prekes išleisti vartoti jas sulaikius ir vėliau konfiskavus bei sunaikinus, tokios prekės neapmokestinamos akcizais“.

Apibendrinus išdėstyta, Komisija, atsižvelgdama į aptartas ginčo aplinkybes, naujausią teismų praktiką dėl akcizų mokėjimo prievolės neteisėtai įvežtoms prekėms, Sprendimo turinio prieštaravimus ir jų nepagrindimą, argumentų į Pareiškėjo 2025-12-08 Prašyme grąžinti akcizus nurodytas aplinkybes nepateikimą, konstatuoja, jog Inspekcijos Sprendimas netenkinti Pareiškėjo 2025-12-08 Prašymo yra nepakankamai pagrįstas bei neatitinkantis MAĮ 32 straipsnio bei VAĮ 10 straipsnio 5 dalies 5–6 punktų nuostatų. Atsižvelgiant į išdėstyta, ginčijamas Inspekcijos sprendimas naikinamas, o Pareiškėjo prašymas perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Dėl Pareiškėjo prašymo įpareigoti Inspekciją grąžinti Pareiškėjui 7 055 Eur akcizų permoką, Komisija pažymi, kad panaikindama skundžiamą sprendimą, negali nei priimti sprendimo Pareiškėjui grąžinti akcizų permoką, nei įpareigoti Inspekciją grąžinti akcizų permoką, Inspekcijai neatlikus reikiamų su mokesčio permokos grąžinimu susijusių mokesčių administratoriaus procedūrų ar veiksmų, kurių atlikimą reglamentuoja MAĮ bei su jo įgyvendinimu susiję kiti teisės aktai. Komisija, priimdama sprendimą dėl akcizų permokos grąžinimo, faktiškai imtųsi vykdyti mokesčių administravimą, t. y. vykdyti vykdomosios valdžios funkcijas, tai nesuderinama su Komisijos, kaip ikiteisminės institucijos, kompetencija. Tokios pozicijos dėl mokesčių mokėtojo prašymo grąžinti jam permoką laikosi ir LVAT (2018-03-28 nutartis adm. byloje Nr. A-687-575/2018).

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 2 ir 5 punktais, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2026-01-07 sprendimą Grąžinti (įskaityti) akcizus Nr. 331-5063 ir A.A. prašymą perduoti Valstybinei mokesčių inspekcijai prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos nagrinėti iš naujo.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Regionų administraciniam teismui, skundą paduodant pasirinktinai: Vilniaus rūmuose (Žygimantų g. 2, 01102, Vilnius), Kauno rūmuose (A. Mickevičiaus g. 8 A, 44312, Kaunas), Klaipėdos rūmuose (Galinio Pylimo g. 9, 91230, Klaipėda), Šiaulių rūmuose (Dvaro g. 80, 76298, Šiauliai), Panevėžio rūmuose (Respublikos g. 62, 35158, Panevėžys) ar per Lietuvos teismų elektroninių paslaugų portalą <https://e.teismas.lt>. Skundas Regionų administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskūsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas.

Komisijos pirmininkė	Vilma Vildžiūnaitė
Komisijos narė	Gvida Ivanauskienė
Komisijos narė	Kristina Jakštienė
Komisijos narė	Raimonda Juodkaitė
Komisijos narė	Jurgita Narkevičiūtė